

HE LLEGIT
NO SÉ ON

EVA PIQUER

Contemplo l'enemic i em quedo quieta

LEILA GUERRIERO

PEDRO MAIRAL

CRISTINA CALDERER

JUAN JOSÉ MILLÁS

MARC ROVIRA

La periodista Leila Guerriero es mira i ens mira des del seu nou recull d'articles, 'Teoría de la gravedad'

Aquella mena de felicitat que et mata quan et falta

El pare de Leila Guerriero li solia preguntar quin era el seu moment feliç. L'home ho argumentava: "Hem de tenir un moment feliç per quan la infelicitat sigui molta". I ja veiem la Leila amb només deu anys, caminant descalça, l'hora de la migdiada, Serrat al tocadiscos, la seva mare rentant la roba, l'olor de sabó i de flors. "I jo, enmig de tot, feliç d'una manera perfecta i perillosa. Amb l'única mena de felicitat que em salvaria. Amb la mena de felicitat que em mataria quan em faltés".

"Aquestes columnes són estructures verbals, dispositius de prosa afilada, que tenen alguna cosa de poema", diu l'escriptor argentí Pedro Mairal en el pròleg del nou llibre d'articles de la també argentina Leila Guerriero, *Teoría de la gravedad* (Libros del Asteroide). És ben bé així: funcionen com si fossin poemes prosificats, les columnes de l'autora, tant perquè no hi falta ni hi sobra res com perquè t'interpel·len a l'estil de la bona poesia.

El pare de Guerriero m'ha acabat preguntant a mi, lectora de les columnes de la seva filla, quin és el meu moment feliç. I, com ella, m'he vist transportada a la infantesa, l'única etapa en què el temps sembla que no jugui en contra teva.

Aquella estona eterna en què de gran pots ser tots els oficis del món i en què morir-se de vell sona igual que viure per sempre. M'he vist llegint a la taula de fòrmica de la cuina del pis de Nou Barris mentre la mare fregava l'escala i preparava el dinar. Devien ser vacances d'estiu, que se'm feien molt llargues perquè no estíuejàvem enlloc. I sí, potser jo també anava descalça i potser al tocadiscos també cantava en Serrat.

Repassar el dolor fins a gastar-lo i que ja no t'entristeixi

La prosa precisa de Guerriero és perfecta i perillosa com aquella felicitat que et mata quan es mor. Aquella felicitat que un bon dia s'esfuma i saps –no saps com– que ja l'has vist prou. "Mai va ser pitjor que llavors", etziba la periodista a l'inici d'una altra columna. "Sabia què volia fer –escriure, escriure, escriure–, però no com es feia per viure'n". Tenia dinou anys, vagava desorientada per un Buenos Aires que no sentia seu, li calia trobar algú que li digués l'única mentida que de vegades ve de gust escoltar: "Tot anirà bé".

Quan ens segresta el dolor, diu la columnista, no hi ha res que ens alleugi. "Ni despertar ni dormir ni esmorzar ni pensar ni fer un tràmit ni el sol ni la pluja ni parlar ni quedar-se muda". Una tarda fosca, el

seu pare (de nou el pare) va aconsellar a la Leila adolescent que es dedicés a repassar el dolor fins a gastar-lo, que pensés en totes les escenes que li havien provocat la tristesa fins que, en pensar-hi, notés que ja no s'entristia. La Leila de cinquanta anys encara segueix aquell consell patern sempre que la foscor se la menja: "Contemplo l'enemic i em quedo quieta. Després, com tot-hom, sobrevisc".

La mirada i les paraules d'algú que escriu, escriu, escriu

Recordo el moment en què la vaig descobrir. Un novembre, una llibreria de Sevilla, un llibre –*Zona de obras* (el meu duia el segell de Círculo de Tiza, però també hi és a Anagrama)–, un enlluernament immediat. Em vaig enamorar del què i el com de l'autora. De la mirada i les paraules d'una dona que se n'ha sortit i ha aconseguit viure d'escriure, escriure, escriure. "Els seus textos semblen aquells rellotges de carcassa de vidre que et donen l'hora i a la vegada et mostren el mecanisme que ho fa possible –va observar amb encert Juan José Millás–. Aquest és un llibre de misteri, una recerca detectivesca sobre la necessitat de narrar. Sobre la necessitat de llegir".

Potser encara no ho sabeu, però necessiteu llegir Leila Guerriero. ♦♦